

24 Söndagen efter Trefaldighet

Ev. Matt. 24:3-14

I.N.J

Det är faktiskt sista gången jag predikar på den 24:e söndagen efter Trefaldighet. Den inträffar ju inte så ofta. Nästa gång blir 2029 och då är jag pensionär. Men idag måste ju något sägas om det evangelium vi lyssnat till. Också idag har vi, precis som vi brukar, stämt in i orden: *"Lovad vare du, Kristus"* och det efter en mycket allvarlig evangelieläsning som vi nog uppfattar som både dyster och skrämmande. Eller hur?

Ingen *"ljusnande framtid"* här inte. Inget *"Bättre och bättre dag för dag!"*. Tvärtom! Bedragare som ger sig ut för att vara Jesus, stridslarm och krigsrykten, folk som reser sig mot folk och rike mot rike, hungersnöd och jordbävning, svåra förföljelser mot dem som är kristna, falska profeter, tilltagande laglöshet och en kallnande kärlek hos de flesta! Och så tillägger han: *"Sådant måste hända"*

Vadå, *måste*? – undrar vi. Jo, sanningen är den att tillvaron har "ballat ur" fullständigt. Synden kom ju in världen och med den ondskan - och det fördärvade allt – det kan vi läsa om på Bibelns allra första blad. Människan, som skulle vara Guds ställföreträdare här på jorden, hans vicekung och förvaltare, som skulle återspegla hans goda vilja i sina handlingar har tappat kontrollen och kan inte lösa världsproblemen. Ondskan härjar, tillsynes fritt och ohämmat. Världen har inte blivit fredligare. Människan har inte blivit godare. Därför måste Gud själv gripa in och låta det gamla världsbygget rasa samman.

Vi lever alltså i en rivningskåk! Och skall den bringas undan för att lämna plats åt något nytt, då måste det braka och dåna. För det är just *detta* det handlar om idag. Denna jord - som vi nu känner den – liksom tiden - har ett slut. Rubriken i evangelieboken är ju *"Den yttersta tiden"* – d.v.s. den sista tiden – innan – ja, innan vad? Jo, innan Kristi återkomst och den dag slutdomen över all synd och ondska fälls och då Gud skall skapa *"nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor"* (2 Petr. 3:13).

När vi hör Jesus tala idag, då är det inte utan vi tänker: Är det inte vår samtid han beskriver? Känner vi inte igen oss? Är inte det vi ser och hör på TV:s nyhetsrapportering tydliga tecken på att vi lever i den yttersta tiden? Som vi märker gav inte Jesus sina lärjungar något bestämt svar på deras fråga: *"Säg oss när det skall hända"*. Inte heller vi får något svar. Och anledningen är enkel. Lite längre fram i Matteusevangeliet säger nämligen Jesus: *"Dagen och timmen känner ingen, inte ens himlens änglar, inte ens Sonen, ingen utom Fadern"* (Matt 24:36). Men tecknen är tydliga. Och egentligen kan kristna i alla tider känna igen sig i Jesu ord.

Jag tänker på de kristna som bevittnade templets fall i Jerusalem, de som levde under kejsar Neros kristendomsförföljelser i Rom, de som var med om Konstantinopels fall 1453, de som fick uppleva 30-åriga krigets fasor, de som levde under Napoleontiden, under första och andra världskriget. Nog tänkte väl de: Är det inte i världens yttersta tid vi lever?

Och de hade rätt – faktiskt. För sedan Jesu himmelfärd lever vi i den yttersta tiden och den sträcker sig därifrån fram till hans återkomst. Det Jesus beskriver tycks mig vara cykliska förlopp. De händelser som beskrivs återkommer - i varje tid - men det blir värre ju närmare slutet vi kommer. Och när vi tänker på det, då är det lätt att vi drar slutsatsen: Nu är allt kört! Och så visar vi hur lite tro och förtröstan vi har.

Kört är det inte! Det är inte det Jesus säger. Som vi hörde talar han om ”*födslovrar*”. De ger ju sig tillkänna när ett barn skall födas. Alltså är det något nytt som håller på att födas fram, något bättre som skall komma, något som är glädjefyllt, som ett barns födelse. Med andra ord: Det är inte kört för oss människor! Men hjälpen, den ligger inte i att veta tiden för Jesu återkomst, men väl i ett rätt förhållningssätt till livet, världen, människorna och tingen runtomkring oss. Jesu ord säger tydligt att allt här nere är ”temporärt”, d.v.s allt har sin tid, allt har ett ”bäst-före-datum”. Jorden är inte evig! Det väntar något mer. Något annat. Något bättre. Något större.

*Det finns nåd för nya världar
Mycket större än den här
Nya skapelser och tider
Nåd för allt som blir och är.
Det finns underbar förlossning
I det blod som göts en gång.
Det finns glädje bortom graven
Och en framtid full av sång.*

En framtid! Allt det förfärliga är förebud om att ny värld håller på att födas fram. Och då kanske min ängslan inte i första hand gäller krig, våld och naturkatastrofer, utan istället hur jag skall uthärda att bli förföljd och hatad för att jag är en kristen. Kommer jag att klara det? Är jag så stark i mig själv? Vad menar Jesus när han säger: ”*Den som håller ut till slutet skall bli räddad*”.

Jag sökte i mitt grekiska lexikon för att få klarhet i vad Jesus menar. Jag hittade två synonymer till ordet ”hålla ut”. Det var ”vänta på” och ”stanna kvar”. Det visar att det inte är om oss och våra naturliga krafter det handlar. Det handlar om att vänta på att Gud skall ge mig sin helige Andes kraft och hjälp och att stanna

kvar hos Jesus. Det är ju så han säger i Joh. 15:5 *"Bli kvar i mig, utan mig kan ni ingenting göra"*.

Läser man berättelserna om kristna martyrer från olika århundraden, alltså om människor som fått lida för sin kristna tro och som fått plikta med sina liv för den, så är det inte en berättelse om andliga stålmän och superhjältar, utan om helt vanliga människor som du och jag. Det som utmärkte dem, det var att de stannade kvar hos Jesus. De följde hans egna ord: *"Håll fast det du har, så att ingen tar ifrån dig segerkransen"* (Upp 3:11).

Så blev de ett vittnesbörd om tron på Jesus. Många kom till tro när de såg martyrernas mod. Deras blod, är som kyrkofadern Tertullianus sade *"kyrkans utsäde"*. Det var mission – inte så mycket i ord som i handling. Och som jag läste i en bibelkommentar: *"Det är som hatade och förföljda vi missionerar, inte som aktade och framgångsrika"*

Jag tror fullt och fast, att om vi måste lida för att vi tror på Jesus skall han ge oss all den kraft och styrka vi behöver. Vi behöver inte ängslas. Du hörde väl vad Jesus sade: *"Se till att ni inte låter skrämman er"*. Alltså: Var inte rädda! Det är en av de mest frekventa uppmaningarna som möter i vår Bibel. Var inte rädd. Frukta inte. Låt ingen skrämman er. Drygt 100 gånger riktas den uppmaningen till oss. Och anledningen till att vi kan vara orädda, det är ju för att han som vi tror på, Jesus, den Levande och Uppståndne är större än allt djävulskap, all ondska och allt mörker. Han har ju sagt: *"I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besegrat världen."* (Joh. 16:33).

Så är alltså kontentan av predikan idag: Stanna kvar hos Jesus! Och du vet var han finns och var han verkar: I sitt eget Ord. De ord han har talat till oss är ju inte som vanliga ord, eller som människosnack, utan de är *"Ande och liv"* (Joh. 6:63) och de skall *"aldrig förgå"* (Matt. 24:35). *"Se upp så att ingen bedrar er"*, manar ju Jesus idag. Den som håller sig till Ordet blir inte bedragen. Istället kommer man till insikt om hur världen och människorna är, och framförallt att denna tillvaro – som vi nu känner den- skall avlösas av en bättre. Det finns en framtid. Det finns ett hopp. Och därför kan vi säga som vi gjorde efter evangelieläsningen idag: *"Lovad vare du, Kristus"* för att du skall komma tillbaka som du sagt och göra *"allting nytt"* (Upp. 21:5). Amen.

Psalmer: 335, 174, 393, 324 v 7-9